

HET MEIS JES MANI FEST

Carlie van Tongeren

Als Tess na de vakantie terug op school komt, staat ze opeens bekend als de Slet van de Zomer. Er wordt een Slettenlied gemaakt en iedereen heeft opeens een mening over haar. Maar Tess laat dit niet zomaar over zich heen gaan: ze maakt een filmpje, gaat de discussie aan en vecht terug. Haar vriendinnen Kati en Sara staan klaar om haar te helpen, maar hebben daarnaast zelf ook genoeg om zich druk over te maken. Sara heeft een Jaar Zonder Jongens, waar ze eigenlijk niets over kwijt wil. Niets. Toch? En Kati probeert haar eigen weg te vinden, maar dat is nog niet zo makkelijk als iedereen (je ouders, je vriendinnen, zichzelf) daar een mening over heeft.

Tess

Oké. Ik ben nu drie minuten op school na de zomervakantie en weet nu al dat dit geen saai jaar gaat worden. Dat wilde ik ook niet. Ik hou niet van saai.
In minuut 1 hoorde ik: 'Slet.' In minuut 2 vermoedde ik dat het over mij ging: 'Pfff, Tess is echt een slet.'
In minuut 3 wist ik zéker dat het over mij ging, want toen hoorde ik het complete lied.
En dan te bedenken dat ik in de minuut dáárvóór nog dacht dat mijn grootse probleem dit schooljaar zou worden dat ik weer Hilbroek heb voor Nederlands, en ik elke week ook nog met zijn lessen moet beginnen. Ho, wacht. Reset. Dit is helemaal geen probleem. Ik weiger van dat lied een probleem te maken. Het was de lekkerste zomervakantie ooit. Ik voel dat iemand mijn hand vastpakt en er even in knijpt terwijl we het lokaal binnenstappen waar we zo Nederlands hebben. 'Maak je geen zorgen,' zegt Sara. 'Ik laat je niet alleen vandaag.'
Ik glimlach, omdat ze zo lief en zacht is, als een pluchen konijntje dat je de hele dag wilt knuffelen. 'Dank je, lieverd. Hoewel,' bedenk ik, 'ik je niet helemaal herken vandaag.' 'Hoe bedoel je?' Ze kijkt nu net zo onnozel als een knuffelkonijntje. 'Nou, je outfit.'
Sara kijkt omlaag, niet op haar gemak. 'Wat is daar mis mee? Het is het perfecte groen.'
'Perfect groen? Het is hartstikke flets! En gewoon supersaai katoen of zo. Wat is er gebeurd met je kledingkast vol knalroze en glimmende stofjes?'
Dan komt Kati binnenstormen. 'Net op tijd! Mijn vader ook altijd met z'n verzoekjes vlak voor vertrek... O, mooi shirt. Love jadegroen,' zegt Kati tegen een glunderende Sara als ze op de rij voor ons neerploft. Een nadeel van met z'n drieën beste vriendinnen zijn is dat er altijd iemand in z'n eentje in een achtbaankarretje of aan de twee-aan-twee-tafeltjes in een klaslokaal zit. Of achter de andere twee aan bungelt op de fiets langs een drukke weg en door de wind niets kan volgen van het gesprek. Maar dat is wat mij betreft dan ook het enige nadeel. Kati zegt altijd dat ze het niet erg vindt. En omdat ze nu op de voorste rij zit, vlak voor Hilbroek met zijn penetrante koffie verkeerd-lucht, ga ik daar ook maar niet tegenin. 'Jongens en meisjes, wat heerlijk dat we hier weer allemaal bij elkaar zitten, te genieten van het prachtige uitzicht en vooruitzicht,' zegt Hilbroek met zijn monotone stem. (Ja, genieten. Zijn uitzicht is een stenen muur waar hij al járen over moppert, maar waar schijnbaar niemand naar luistert, want dit is nog steeds zijn lokaal. Zijn vooruitzicht is een heel jaar opgescheept zitten met ons,

literatuur- en taalbarbaren – op Kati na.) Hij fronst zijn monobrauw en draagt hetzelfde beige steekzakkengilet als vorig schooljaar. En het jaar daarvoor.
'Tess de Wilde is een snol, grootste snol van de school, Tess de Wilde in d'r hol,' klinkt plotseling een verzameling jongensstemmen dwars door zijn uitleg. Onmiddellijk draait Kati zich om en staart me met haar grote groene ogen aan. 'Wat is dit?' sist ze. Ik maak een slap handgebaar en zak wat onderuit terwijl Sara met tafel en al voorover leunt om Kati bij te praten. Ik staar recht voor me uit en denk alleen maar: ik kán dit niet over me heen laten gaan. Nee, toch? Maar ik kan ook zo gauw niet bedenken wat ik moet zeggen of doen. Ik weet altijd wat ik moet doen. Gekmakend, dit. 'Werkelijk een prachtig stuk poëzie,' zegt Hilbroek sarcastisch, dwars door de eerste zin van het tweede couplet, 'dat ik de rest van het schooljaar niet meer wens te horen. Tenzij je alle delen van De Boeken der Kleine Zielen van Louis Couperus graag extra op je boekenlijst wilt plaatsen.' Voor het eerst in mijn leven ben ik hem dankbaar. Ik moet zelfs een beetje lachen om zijn ad remme reactie – deze vier gebundelde delen tellen gezamenlijk namelijk zeventienhonderd pagina's, zie ik als ik het opzoek op mijn telefoon. En ik zie nog iets als ik snel mijn Instagram check. Eenenvijftig nieuwe reacties op mijn laatste bericht. Dat ik al drie dagen geleden gepost heb – een laatste zomerse foto van drie paar voeten in teenslippers in het zand, voordat de ellende die 'examenjaar' heet zou beginnen. Ik schuif letterlijk naar het puntje van mijn stoel. Waarom? En vooral: waarom nu?

Monica16: Jij durft zeg, een strandfoto na wat jij gedaan hebt, gadver!!!! Of was je daar weer zomaar andermans vriendje(s) aan het bespringen midden op het strand?
Suusje_XXX: Ja wat supergemeen! Terwijl je gewoon wist dat hij met A. heeft!
Mister_sunshine_100: Je bent inderdaad een lekkere wilde...
Mira_berg_: Wow, jij moet wel totaal seksverslaafd zijn! MIDDEN OP HET STRAND terwijl iedereen het kan zien????!!!!
Timootje_15: Daar is een ander woord voor: hoer.
Pink_chick_love: Of slet!
Jeeej_jennifer: Grootste snol van de school. Geen woord van gelogen toch!
Susiesinstagram: #daddyissues zeker. Waarom zou je anders zomaar met jongens naar bed gaan?
Markiemark: Hé lekkertje, waar op het strand zullen we afspreken morgen?

Het meisjesmanifest
Carlie van Tongeren
ISBN: 9789463491594
€18,99